

stelle med det. Det gikk hardt på fru Haaves store, lange brød til disse måltidene. Gode brød!

Og så tørnet vi ut, med obligatorisk utstyr i sekken — og en lang antenne som svaiet over hodene våre røpet hva slags folk som kom. En eller to ble hjemme for å passe telefonen, være hovedstasjon på vårt lille radionett og dirigere utepatruljene dit det eventuelt ville bli behov for det.

Radioene fulgte oss over alt ute, men de var absolutt ikke til hinder for lange, fine turer. Men det kunne vel hende settene fikk litt hard medfart av og til i en utforkjøring — — —

Livet hjemme i storstua på Nedalen var koselig. Fem gutter og en jente — jeg hadde vært litt skeptisk ved tanken — og det hadde kanskje guttene òg. Men vi hadde ikke behøvd å bekymre oss; fra først til sist var tonen naturlig kameratslig og grei.

Alle tok sin del av pliktene, uten tanke på hva som passet best for den ene eller den andre.

Det er mange; små ting kanskje, som vi som var med aldri glemmer. For eks. Tor som kunne sortere sokker og våtter etter lukten. «Sniff-sniff — jo, den er din og den er din!» Det slo aldri feil.

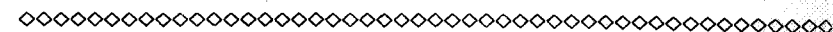
Eller Knut med sitt lille reservelager av påskeknask under senga. Av og til så vi bare bakenden på ham — og han trodde ikke vi skjønte noen ting.

Inge var den snille onkelen vår — han skjemte oss rent bort. Det var ingen av guttene som rørte seg ut av soveposen før Inge hadde tent opp i ovnen.

Mangen en kosekveld fikk vi borte på hytta hos Haaves — med kaffeskvett og kaker i benkekroken på kjøkkenet — og påfølgende lakenstrek med alle mann i arbeid. Potetskrellingen var ikke til å komme forbi i år heller — men til gjengjeld forsvant det litt av hvert godt fra kjøkkenet, som vi fant igjen borte hos oss.

Ja, det er så mange ting enda som fortjener å bli trukket frem — men da kunne jeg visst holde på i det uendelige.

Sikkert er det at det var med vemod vi pakket sammen og skrev navnene våre i gjesteboken på Nedalshytta: «— med takk for denne gang —».

SAMMENDRAG AV RAPPORT FRA RUTEINSPEKTØREN

Av Helge Foss

Rom ble ikke bygget på én dag. Arbeidet med å få rutenettet i Trollheimen og Sylene i perfekt stand kan riktignok ikke sammenliknes med å anlegge hovedstaden for et verdensrike, men det er ikke gjort på én dag det heller. Ikke en uke, ja ikke en sommer engang er tilstrekkelig for å ny-merke alle T.T.s ruter på en slik måte at resultatet blir tilfredsstillende. Istedenfor å klatte litt på løypene hist og her, har en valgt den linje å konsentrere seg om et fjellområde ad gangen. Med det merkingsarbeide som er gjort i Trollheimen i år (1954) tror jeg de aller fleste rutene i dette området står for kritikk.

Disse ruter er pusset opp og nymerket i sommer:

1. Kåsa—Gjevilvasshytta over Vassenden.
2. Kåsa—Gjevilvasshytta over Okla. (Spesielt de partier som var dekket av snø ifjor da ruta ble lagt opp).
3. Vassenden—Sprikletjern.
4. Jøldalshytta—Trollheimshytta over Trollhetta. Denne ruta hadde endel svake partier i ura vest for toppen.
5. Trollheimshytta—Snota.
6. Trollheimshytta—Kårvatn.
7. Kårvatn—Innerdalshytta over Bjøråskaret. (I parentes bemerket med verdens flotteste utsikt.)
8. Innerdalshytta—Kåsa gjennom «Porten».
9. Innerdalshytta—Kåsa gjennom Rendalen.

Ca. 30 nye veivisere er satt opp i Trollheimen i år.